

Det har været en rød tråd igennem debatten indtil nu, at man jo for ganske få år siden stod i en helt anden tid, end vi gør i dag. Det var helt andre vilkår, man opererede under, og det kan slet ikke sammenlignes med i dag. Det synes jeg er et argument for, at man så netop skulle kunne give en mere udvidet adgang til arkiverne i forhold til det, der ellers er de gængse regler i Danmark. Netop det forhold, at vi har en helt anden tid i dag, burde medføre, at det så var muligt at åbne arkiverne mere, end det ellers ville være tilfældet. Der er ikke de samme hensyn til koldkrig, som skulle tages for bare få år siden.

Det vil sige, at vi når frem til, at der bør gives en udvidet arkivadgang til akter også om tiden efter 1968.

Der er flere, der under debatten har henvist dette spørgsmål til den debat, vi skal have i Folketinget om ganske kort tid, hvor vi skal have en generel diskussion om arkivloven og dens regler om, at der skal gå 30 år, inden man kan få indsigt.

Jeg vil selvfølgelig med spænding se frem til den debat, men jeg har meget svært ved at se, at den på det tidspunkt vil kunne skabe grundlag for specifikt at give en udvidet arkivadgang omkring de forhold, som vi diskuterer i dag. Jeg tror desværre, at det bare er en undskyldning for at komme væk fra diskussionen om at skabe større åbenhed, og det kan vi så bare beklage. Det ser der ud til at være et flertal for at gøre.

Det siger sig selv, at hvis det lykkes at få et flertal i Folketinget for at udvirke en udvidet adgang til arkiverne i denne sag, skal man tage hensyn til USA. USA er for Dansk Folkeparti at se Danmarks vigtigste allierede i sikkerhedspolitiske spørgsmål, og det er klart, at man i forbindelse med en vurdering af, hvad der eventuelt kan frigives ved en udvidet adgang, skal tage hensyn til USA.

Det er vores opfattelse – men vi synes altså, det er lidt tragikomisk – at bilag, som i denne sag er offentlige i USA, ikke er offentlige i Danmark efter de danske regler. Og det er Danmark, det land, som påstår, at vi skal have åbenhed osv. Det er altså tragikomisk i relation til de partier, der fastholder lukketheden på dette område.

Men jeg vil godt slå fast, så det ikke kan misforstås, at Dansk Folkeparti ikke på nogen måde har mistillid til USA, og vi medvirker ikke i det forsøg, som der for os at se gøres fra visse politiske partier herinde i Folketinget på at svigte den store tilslutning, der er i den danske befolkning,

til, at Danmark fortsat skal have et meget, meget tæt sikkerhedspolitisk samarbejde med USA.

Tværtimod opfatter vi nemlig, som jeg har sagt, USA som Danmarks vigtigste allierede, og derfor kunne vi også sende et signal – og det skal så være et forslag til den videre debat også efter i dag – til USA om, at vi anser dette samarbejde for at være så vigtigt. Det kunne vi gøre ved, at vi fjerner det forbehold vedrørende anløb af amerikanske skibe eller skibe generelt med atomvåben om bord, som Danmark har haft altså siden 1963 officielt og siden 1968 og indtil i dag reelt.

Det synes vi i Dansk Folkeparti kunne være et bidrag til at give et klart signal til omverdenen om, at den mistillid, som har præget dansk sikkerhedspolitik i forhold til USA tidligere, ikke mere er til stede.

Så er der i debatten kommet et nyt forslag, som har været nævnt i pressen tidligere, men som nu er kommet ind i folketingsdebatten, nemlig det forhold, at vi også skal sørge for, at der kan foretages en undersøgelse af danske borgeres forhold til fremmede magter – fremmede magter, som udgjorde en trussel imod Danmark under den kolde krig.

Det synes vi i Dansk Folkeparti er et ganske udmærket forslag, men det er jo nok desværre fremsat alene ud fra deisen om, at et angreb er det bedste forsvar. Men forslaget er sympatisk, og derfor vil det selvfølgelig også få vores støtte. Men som jeg tidligere har sagt under debatten, er det uforståeligt for os, at de partier, der fremsætter det her ønske, netop hindrer muligheden af, at det også kan gennemføres, ved at fastholde lukketheden i de danske arkiver. Partierne henviser alene til, at man kan se nogle arkiver i udlandet, i nogle lande der har givet en udvidet adgang, men det er jo egentlig forunderligt, at netop de lande, som vi for mig at se ikke kan være så trygge ved, er man i de her spørgsmål lige pludselig meget tryk ved: Hvad de har noteret ned osv.

Hvis man skulle have det fulde billede, skulle man vel også have åbnet de danske arkiver på det her område, og jeg synes netop, at den bog, der hedder »Stasi og Danmark«, som hr. Ove Fich også henviste til tidligere i debatten, meget godt illustrerer, at man ikke har adgang til hele materialet. Der er en del gisninger i den, men jeg synes, som hr. Ove Fich også har gjort opmærksom på, at det faktisk er ret interessant læsning, så de ordførere, der ikke har læst den, burde måske tage sig tid til det.